

דבר פחות מג' בלבד דמי. ולאזי אע"ג דבעלמא מהני לצוד צבי האי גוונא כדאשכחן לעיל (דף טו:) גבי חבלים הכא לא חשיב ליה דהא מחילתא שאין מגיעות נמי לא מחשבי להו הכא: **שמע** מינה דירויין הבאין בשבת אסורין. יש דירויין הנאין בשבת שאסורין כגון ישראל וגר שריוין^ט צדירה אחת ומת גר מצעוד יום כדאמר בפרק הדר (לעיל דף ע:): והכא דירויין הנאין בשבת על ידי נפילת מחילה שצין שמי חזירות אירי^ט [דפלוגי ציה רב ושמואל] ומיבעיא ליה לרב אושעיא בפרק כל גגות (לקמן דף עג:):

ואיבעית אימא עושה תרתי.

פי' בקונטרס ולענין

היתר חזירו בחדא סגי מיהו לדידיה צעי למיעבד הרחקה ללא לימי לטלטולי והוא הדין דסצירא ליה להאי תנא צבל מצטלין רשות לרריך לנעול וקתא תימנה צאנשי חצר ששכח אחד מהן ולא עירב היאך יכנס ויאלץ אם לא דרך חצר אם רריך לנעילת דלת ושמה י"ל דצעי נעילת דלת וצעשה שיטרכך להיכנס ולצאת יפתח וינעול חצר כך וקתא נראה דווקא הכא רריך נעילת דלת שעד עתה הורגלו לטלטל צבל שום עירוב שהיה תבן מפסיק ואיכא למיחש כדאמר כיון דדש ציה אחי לטלטולי אצל צאנשי חצר ששכח אחד מהן ולא עירב ולא הורגלו לטלטל צבל שום עירוב שיהיה חסר רשות או ציטול רשות הלכך לא צעי נעילת דלת ונראה דהכא נמי לא צעו נעילת דלת אלא שבת ראשונה שאחר המיעוט כיון שצצבת שעברה היו מטלטלין שם צבל עירוב וצבל ציטול רשות אצל לשבת אחרת לא יטרכו עוד לנעול דאין סברא שעד לעולם יהא רריך נעילה ולא נשוא אותו לשאר ציטול צצביל שהיתה שם מחילה מפסקת פעם אחת ולעיל בפרק הדר (דף סח.) דאמר להו רבא פנו לי מאני מצי גברי לצי נשי^ט ופי' שם הקונטרס דפינה כליו שלא יצוץ להוציא משם

סנן צענה ומשהו. ולקמן פריך הא נתמעט מעשרה קמני: **שניהן** אסורין. לעיל^ט קאי דקמני נתמעט התבן מעשרה אסרי אהדדי: **שמע** מינה דירויין הנאין בשבת. כי הכא דאמש לא היו דירויין אלו שולטין מן התבן והלאה ועכשיו הן שולטין בכל הצית: **אסורין**. ולא אמר שבת הואיל והותרה הותרה ופלוגמא היא צפ"ק (דף יז.)^ט גבי שירא שחנתה בצקעה^ט: או נועל אם ציתו. דגלי דעמיה לאסתלק מהכא והיינו ציטוליה: **ואיצעים אימא לעולם** תרסי. ולענין היתר חזירו בחדא סגי ומיהו לדידיה צעי למיעבד הרחקה ללא לימי לטלטולי והוא הדין דסצירא ליה להאי תנא צבל מצטלין רשות דצעי לנעול: לא צריכא אלא דהדר. האי מקבל רשותו וצטיל ליה רשותיה להאי מצטל לאחר שעשה צרכיו: **פשיטא**. מאי אולמיה דתחומין מחזירות הא והא דרצנן היא: דרע"ק במסכת סוטה בפרק כשם (פ:) **מסו דסימא יגזור דלמא אסי** לאיחלופי. וליקח מתחום שאינו שלהן וקא עברי אדאורייתא: **בתנאי** מניה אם החביט. משלו אם ירצה: ומוכה להן על ידי צנו וצסו. ואומר^ט להן קבלו חזית זו וזכו צה לשם כל בני מצוי: שידן ידיו. ולא זכיה היא: **גב' זריך להגביה** מן הקרקע. כשהוא מוכה אותה להן דכל כמה דמנחא צרסומיה לא הויה זכיה והכי תני לה צמוספתא (רפ:) אם משלהן אין רריך לזכות ואם משלו השליח מגביה מן הקרקע ואומר זכיתי לכס^ט: **ספי דפומצדיסא**. רב יהודה וישביטו בשיליה פ"ק דסנהדרין^ט: **מדורה**. היסק גדול: **איזו** היא אשירה ספס. אף על גב דלא חזינן ליה דפלתוהו מחזיקין לה צהכי: ואין

הגהות הב"ח

(א) יש"י ד"ה אסורין וכו' כפ"ק. ר"ב פלוגמא דרב הולא ורי יתקן בדף ז ע"א:

מוסף רש"י

ביצד משתתפין במבוי. להיות כל המלכות מוציאין לתוכו ויטלטלו צבולן (גישין טו.). מניח את החבית. שהיו צמוכה לשמוך. דקמס שימוך צין (שס.) והא לאו לא יצא. והכי להכחא. והוא שלא עמם אחד מכל המצויין אצל טעם אחד מהם ילאו טולן ידי חובתן ואע"פ שלא טעמו (ושב"ט פסחים קז.) איזו היא אשירה ספס. אילין שלא הצבר לנו שהיא אשירה. באתן סומן יצבר אם היא אשירה אם לא (ע"ז סח.)

לחצרן משמע קתא דחיישינן שמה יטלטל ומיהו אדרבה משמע דלא הוו צעו נעילת דלת וגם רבא שצוה לפנות כליו משמע דוקא לפי צצביל הוצרך לפנות שלא יוציא צשוגג ויאסור אצל אם לא היה מצטל לא היה רריך לא הוא ולא שאר בני החצר לפנות כלים ולא לנעול ומיהו מצי למימר כמו שפי' בקונטרס דליכא למיחש דלמא אחי לטלטולי אלו כשרוצה אחרים מטלטלין ויותר נראה טעם דלמא יוציא ויחזיק ונראה דאם הלכה כר' יהודה^ט דאמר צשוגג אינו אסור אין נראה שיהא טעם שלא יוציא צמויד ויאסור דאין לחוש שיוציא צמויד באיסור: **והא** קמ"ט דאין מבצלין וחזירין ומבצלין. ומתקן צרייתא לא תיקטי לרב דאמר פ' הדר (לעיל דף עג.) חזירין ומבצלין דהוא מוקי מילתיה כמנאי דקדאמר רב שבת התם: **ומצובה** להם על ידי בני ובתו הגדולים ב'. אומר ר"ת דלר' יוחנן דאמר צפ"ק דצ"מ (ד' צ:): גבי מציאה לא גדול גדול ממש והוא הדין הכא וצריך לומר שלא לזכות העירוב ע"י צנו הגדול הסמוך לשלחנו דידו כיד אציו הוא ואע"ג דשמואל פליג עליה התם ואומר גדול גדול ממש קיימא לן כצבי יוחנן לגבי שמואל ואין לתמוה לרבי יוחנן היאך יש יד לקטן לזכות דהא מה נפשך אמה העברה [נמין] קטנה היא דאי אחיה שערות מאי צעיה גביה וקמני דמזכה על ידה ואע"ג דבעלמא אין קטן וזכה לאחרים^ט שאני שיתופי מצויות דרצנן והכי איתא צהדיא בפרק התקבל (גישין דף סד:) ואם תאמר אמה העברה היכי וזכה והלא היא סמוכה על שלחן רבה ואר"ת דבשכרה קא אכלה ולר"י נראה דלא מהני טעמא דסמוך על שלחן אלא צצנו שרגיל לפרנסו ואם לא יהיה מציאתו לאציו יש לחוש שלא יתן לו מוונות אצל שאר בני אדם הסמוכים על שלחנו של בעל הצית אין מציאתן שלו ומיהו צתו אפילו נערה ואינה סמוכה על שלחנו מציאתה לאציה משום אציה ודילמא מסר לה למנוול ומוכה שחין כדאמר צפ' נערה צכתוצות צפ' (דף מ.) דטעמא דאציה שייך אפילו באינה סמוכה ואפילו בנערה: **ועל ידי אשירתו**. בסוף נדרים (דף פח.) מוקי לה שיש לה צית צצותו מצוי דמגו דוכייה לנפשה צכיה נמי לאחריני אצל אין לה צית לא דיד אשה כיד צעלה ואם תאמר אי צמקצלת פרס הא אינה צריכה לזכות לעצמה כדאמר פרק הדר (לעיל עג.) דרבי יהודה צן צמירא מתיר צנשים ואסור צעצדים ואע"ג דהתם צעירוב צא אצלו הכא נמי כיון שהוא מוכה להם מסתמא מניח העירוב צציתו ואי אינה מקצלת פרס אפילו אין לה צית נמי מוכה להם דאין ידה כיד צעלה וי"ל דהכא כשנותן לה הצעל מעות למוונות וכי האי גוונא לא חשיבא מקצלת פרס אלא אם כן הביאה המאכל והמשמה מתוך ציתו ואוכלת אי נמי הכא צמקצלת צמעשה ידיה ולענין מציאה ולכל דבר הוי ידה כיד צעלה דקסמוכה על שלחנו דמייא ולענין מקצלת פרס לא דמייא ואם תאמר א"כ צנו וצתו הקטנים יזכו לאחרים בעירובם כי האי גוונא על ידי מייגו כשיש להם צית צצותה חצר וכן עבדו ושפתחו הכנענים דהא ודאי יש להם זכיה לענין עירוב כיון שאסורין כשיש להם חצר או צית כדאמר לעיל דאסור צעצדים ומתיר צנשים ולענין עירובי תחומין דאמרין צריש כילד משתתפין (לקמן דף פג.) שהרצ מערב על ידם אטו אם לימיה לרצם נאמר שלא יוכלו לערב סתמא דמלתא תקינו להו רצנן ויזכו לענין עירוב ונראה לר"י דלפי המסקנא דנדרים אחי כר' יהודה צן צבל דמתיר צעצדים ואסור צנשים לעיל בפרק הדר [עג.] ותרווייהו מקצלי פרס ואשתו צריכה לערב אצל עבד אין רריך לערב: **צריך** להגביה מן הקרקע טפח. מכאן אין להוכיח דהגבהה סגי צטפח^ט דשאני שימופי מצויות דרצנן תדע דהא לא קאמי הכא (לאשמעינן דין הגבהה בכל מקום^ט): **אם טעם מ"א** צוגמיו. פירש ר"ת דהא מלא לוגמיו לאו דווקא מלא לוגמיו אלא ר"ל כדמפרש צפ' בתרא דיומא (דף פ.) כל שאילו מסלקו לצד אחד ונראה כמלא לוגמא וצפ' בתרא דיומא (שם) מוכח דמלא לוגמיו נפש מצריעית וצערבי פסחים (דף קט.) אמר דצארצב כוסות יש שיעור רביעית וכוס של קידוש אחד מהן ואף יטעום מלא לוגמא הא אין צו כל כך: